

Szent Brendan hajózik

Egyetlen szórszál sincs a hajó bőréen.
Síkos és vízhatlan a zsírtól.
Fából a bordái, törékenyek a csontjai.
Az erek és belső részek: csupa vesszőfonadék.
Sűrű köd védi az édent.
Még a küszöbről sem látni majd Isten Paradicsomát.
El fog vakítani a fény, látás és vakság egymásba ér.

Bárány bárány hátán. Borítva a sziget.
A fán csupa hófehér, gubbasztó madár.
Szárnytollaik: az orgona billentyűi.
Az egykori vadak húsát széthordták a szárnyasok,
csak a csontok merednek mézsfehéren.
Egy ősz hajú szerzetes omlós, puha, fehér cipókat hoz elő.
Fehéren virít az ostyatányér.
Huszonnégy szék, vének fehér ruhában.
Szólni nem szabad, csak fehér krétával a táblára írni.
A forrás vize édes, mint a tej.
Elaltat három napra, ha iszol belőle három pohárral.
A tengervíz megalvadt, sűrű lett, mint a kása.
A fehér mártírium itt mindennapos,
előgyakorlat a szenvedésre.

A hajó megdermedt a sziget partjainál.
Mint egy makacs öszvért, kötéllel kellett behúzni a kikötőbe.
A kopár sziklán tüzet raktak a szerzetesek.

Megemelkedett a nagy hal, ficánkolt,
bőrét perzselte a tűz, a tengerbe szórt embert,
fahasábot, nyers húst, sózott halat.
Prüszkölt a cet, orrát csípte a füst, hatalmas hullámokat kavart.
A sziget elúszott, a hátán meggyújtott tűz
ragyog, két mérföld távolságból is.

Átlátszik a tenger. Rávetül a fény, lelátsz a fenekéig.
Középen kristályoszlop, márványkemény. Csúcsa
az égboltnál magasabb. Megjegesedett háló veszi körbe.
Nyüzögnek a halak, látod az összes réteget, egymásra
rakódva, lefelé. Szinte valamennyi megfogható,
megsimítható, mint a legelésző birkanyáj. Kör alakú halak:
fejük és farkuk egymásba ér. Uroborosz-végtelenség.

Légies a gyökér, könnyű, mégsem
tör fölfelé: sár tapad rá, lehúzza.
A föld is izzad, a növényekben
ősi elemek buzognak.
Az ember: megfordított fa.
Haja, mint a gyökérszet, lábai ágak.
A gyümölcsöző fák leve:
megfőzve, mint az emberi vér.
A gyümölcstelen, terméketlen
fák: deszkák, puszta faanyagok.
Háncsrostjaik kötélle szálazódnak,
kuszák lesznek, mint az emberi erek.

Polgár Anikó (1975) költő, műfordító, irodalomtörténész. Legutóbb megjelent könyvei: *A föld, a tenger és az ég. A bizánci költészet gyöngyszemei* (Kalligram, 2018), *Paleocsontevés c. gyermekverskötet* (Anser Társaság, 2019) és a *Poszeidón gyöngyszakállja* (Kalligram, 2020) című tanulmánykötet. A Selye János Egyetem tanára. Dunaszerdahelyen él.